

SUF

Fra SUF's sentralstyre, Boks 1448, Vikø, Oslo 1.

P O L I T I S K _ _ B U L L E T I N _ _ N R. 11 _

SUF's SOMMERLEIR PÅ TROMØYA

1968

Utdrag fra leiravisa - kommentarer og møtereferat.

(I leiravisas redaksjon: Mons Falck, Svein Holter,
Astor Larsen, Alf Lejon, og Pål Steigan.)

SUF's sommerleir 1968

Sommerleiren ble avsluttet 11. august.

Vi tror den samtidig markerte innledningen til en ny framgangsrik fase for det revolusjonære arbeidet i Norge. Vi tok både to skritt fram og ett til venstre.

Først og fremst ble leiren klargjørende når det gjelder de politiske motsetningene mellom SF og SUF og i SUF selv. Gjennom debatter, seminarvirksomhet og mer uformelle samtaler fikk de fleste av oss en politisk skolering som er vanskelig å få bare gjennom egen lesning og vanlig lagsarbeide.

Alle lærte - uansett hvilket utviklingsnivå de stod på eller mente at de stod på teoretisk og organisatorisk fra før.

Ved at leiren ble organisert slik at omtrent alle hjalp til med det rent praktiske leirarbeidet ble det gjennomført en arbeidsstil som kan stå som et godt eksempel for både sentrale og lokale organer i SUF.

Denne bulletinen er et forsøk på å gjengi og summere endel av den debatten som preget sommerleiren.

Vi håper at den særlig vil bli lest av de som denne gangen ikke hadde anledning til å delta, slik at flest mulig kan bidra til at disse spørsmålene blir tatt opp og gjennomdrøftet i laga.

Det meste av stoffet er hentet fra leiravisa "Revolusjonens røst" som kom ut med 6 nummer. I tillegg har vi tatt med noen nye artikler som behandler den del av diskusjonen som ikke ble tatt opp der, bl.a. debatten om politisk plattform for SUF, forholdet mellom kunst og politikk, veggavisene, samt Sørlandspressens dekning av sommerleiren.

Som en vil se har både Agderposten og senere Morgenbladet foreslått at staten bør nekte leiren utleid til oss neste år fordi vi er en så typisk "kamporganisasjon" !

Vi tar det som et godt tegn på vår egen styrke -- og kan opplyse at søknad om ny sommerleir 1.-10. august 1969 allerede er avsendt.

Sigurd Allern

Det som vi alltid tar til utgangspunkt, er at vi av hele vårt hjerte og med alle våre tanker må tjene folket, at vi aldri på noe tidspunkt - ikke et eneste minutt - må fjerne oss fra massene, at vi i alle stykker må la oss lede av folkets interesser og ikke av egeninteresser eller gruppeinteresser, at vi bærer det fulle ansvaret overfor folket såvel som overfor partiets ledende organer.

Mao Tse-tung (1945).

Erfaringer fra det første allmannamøtet.

Enigheten er brei når det gjelder synet på funksjonen til leiren. Ingen opponerte mot at dette skulle være en politisk arbeidsleir. Dette kom også til uttrykk i debatten om punkt 5 i det foreslåtte reglementet for leiren. Alle var enige om at misbruk av alkohol burde påtales og bringes inn for allmannamøtet. Mot forslaget om at det burde være totalforbud mot alkohol i leiren, blei det først og fremst argumentert med at leirdeltakerne ikke hadde fått kjennskap til regelen på forhånd.

Det mest positive trekket ved dette allmannamøtet var likevel at mange deltakere som ikke var blitt innstilt til noen leirkomiteé meldte seg frivillig til arbeid i komitèene - også til det mer ubehagelige arbeidet.

Dette viser at den ideologiske debatten og skoleringa som har funnet sted i SUF i løpet av det siste året har ført til at SUF-aktivistene går til det politiske arbeidet med langt større alvor og ansvar enn før.

* * *

F R A N K B A U D E om faglig politikk.

Kamerat Frank Baude holdt på mandag ei grei og klarsynt innleiing om faglig politikk. Vi gjengir her hovedtrekka av det han sa for at leserne skal kunne bevare inntrykket av innleiinga midt blant alle mulige andre inntrykk.

Kamerat Baude tok utgangspunkt i at det i Sverige og Norge har vært slik at kløfta mellom klassene stadig har vokst

under den såkalte velferden. Han påpekte at alt taler for at klassekampen kommer til å skjerpes når den nåværende høykonjunkturen begynner å svikte. Tegn på at dette er ei korrekt analyse har man allerede merka i Sverige i løpet av det siste året. (Arbeidsløshet, omskoleringa av arbeiderne, beredskapsarbeid).

For at arbeiderklassen i denne situasjonen ikke skal være overlatt til sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen som fungerer som monopolkapitalens viktigste politiske og ideologiske støttespillere i Vest-Europa i dag, må faglige og politiske organisasjoner fungere som verktøy for og ikke mot arbeiderklassen.

Frank Baude understreka at vår linje i denne situasjonen må være å forsøke å forvandle fagforeningsrørsla til et organ for klassekamp og at dette bare kan skje i tilknytning til de kampspørsmål som er aktuelle i ulike situasjoner. Som Stalin sa: "Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampelen, skal det ikke skje på grunnlag av høytflygende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, dyrtid osv. spille ei svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen". I takt med denne kampen må også det faglige demokratiet gjeninnsettes.

For at fagforeningsrørsla skal kunne fungere i arbeidernes kamp, må et revolusjonært, marxistisk-leninistisk parti skapes. Et parti som kan delta i, organisere, utvikle og lede arbeiderklassens kamp. Dette partiet må for alvor isolere og innringe sosialdemokratiet, og fravriste det dets grep over arbeiderklassen. Denne målsettinga kan bare nås gjennom kamp. Bare på dette viset kan arbeiderklassens posisjoner bygges ut steg for steg fram til den sosialistiske revolusjonen, konkluderte Frank Baude.

FAGLIG DEBATT.

Til den første politiske debatt i leiren i går holdt kamerat Baude fra Fria Fackföreningsfolket innledningen, hvor han særlig tok for seg utviklingen på den faglige fronten i Sverige etter krigen, spesielt karakterisert ved klassesamarbeid i stedet for klassekamp.

Konklusjonen på innledninga var at det var nødvendig å skape et marxist-leninistisk parti til å stå i spissen for arbeidernes kamp. I den påfølgende debatt ble bl.a. følgende emner behandlet:

Utbygtinga, dens grader og former.

Arbeidet innafor fabrikkportene.

Nødvendigheten av å satse på en kontinuerlig faglig politikk. Bør vi stå i LO eller ikke?

I tillegg kom en del kamerater konkret inn på erfaringer under utførelse av faglig arbeid.

Som konklusjon på det hele kan vi si at foredraget og debatten for det meste bare ble en oppsummering av i og for seg talende og avslørende fakta, men det som i høyeste grad manglet både i debatten og foredraget, var et langsiktig opplegg til en faglig strategi, noe som også ble påpekt fra en deltaker i debatten.

De lærdommer vi kan trekke ut av denne debatten, er at det ideologiske grunnlaget er forholdsvis bra, uten at dette har utkrystallisert seg i en klar faglig strategi. Det praktiske arbeidet, med enkelte hederlige unntak, ligger nede utenfor tariffoppgjørene. Det SUF-lagene må legge vekt på framover er en langsiktig offensiv faglig strategi med grunnlag i marxismen-leninismens klassekamp teorier og praktisk arbeid til enhver tid.

Motto (hentet fra debatten):

"For å jobbe riktig må vi for det første til enhver tid føre ei riktig linje, dvs. marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning; - for det andre må vi jobbe."

Referat från møtet om studentrørelsen i Sverige.

Kamerat Marita Wikander gav i sin innledning bakgrunden till den nyvækta radikala studentrørelsen i Sverige. Traditionellt har Sveriges studenter varit en konservativ punschdrickande øverklass, och den politiska debatten på universiteten i det nærmaste obefintlig. Under 60-talet har emellertid situationen förändrats, och en politisering och radikalisering av studentlivet har inntrått. Detta beror dels på den hårdnande anti-imperialistiska kampen, dels på påverkan från studentrørelsen i det øvrige Europa och i USA, men kanskje framför allt på akademikernas försämrade läge på den svenska arbetsmarknaden. De dessa møten var besøkt av mellom 700-1000 studenter (föreningsmøten i allmänhet hade förut inte samlat mer än ett 50-tal studenter).

Samtidig med dessa Vietnamdebatter diskuterades bildandet av ett radikalt kårparti eftersom man denna vår for første gangen gikk till politiska val på studentkåren (tidligere hadde medlemmarna øverlått sine politiske interessen i kårbyråkraternas hender). Argumentationen inför dette bildande gikk efter två linjer: 1. Clarté skulle stå for bildandet av ett marxist-leninistisk parti. 2. Progressive kræfter skulle sluta seg sammen i en frontorganisation som ikke skulle defineres som socialistisk utan i stället gå fram under paroller dels i konkrete interessefrågor, dels i allmän anti-imperialism. Den senere linjen segrade (delvis beroende på at bredden hos et sådant parti minskede i vel med att den socialdemokratiska studentföreningen förklarade att de ämnade gå sammen med liberalerna for att stoppe de konservative). SDS såg naturligtvis ikke kårvalet som något væsentligt utan snarere som den tidspunkt från hvilken vårt konkrete arbeid skulle börje. Man fikk på nogen vecka ett hundretal medlemmar (trots att stadgarna innehåller arbeidsplikt) och vid valet støddes SDS av drygt 550 studenter.

SDS er organisert i kvartersgrupper om mellom 5-10 medlemmar. Dessa grupper bedriver studier i konkrete frågor og agiterar genom flygbladsutdeling, försäljning av vår tidning SDS-information (køp den!) og dørrknackningsaksjoner. Demokratin garanteras gjennom dette basarbeid i små grupper og forhindrar alltså byråkrati. Styrelsen fungerer som samordnendeorgan og tar opp medlemmarnas forslag: konkrete politiske frågor.

Aktionerna har såväl varit anti-imperialistiska demonstrationer som intresskamp bland studenter. Marxist-leninister har dominerat diskussionerna inom partiet utan att därför de mer politiskt omedvetna studenterna känt sej främmande för SDS ageranden. Och detta är huvudproblemet för en frontorganisation, som skall syssla med konkreta intressefrågor för att via den vägen medvetandegöra folket om klassamhället och den nödvendiga kampen. Det är alltså viktigt att SDS inte upplevs som ett studenternas KFML.

Höstens stora politiska samlade fråga för SDS blir att leda kampen mot UKAS. Den kampen kommer att föras tillsammans med progressiva studenter i Uppsala och Lund som också organiserat sej i SDS-grupper efter samme mønster som skisserats ovan. Studenterna i Stockholm kommer att driva denna kamp genom nämnda 27 maj-rörelsen. Man menar att det inte vore riktigt att skapa ett SDS där, eftersom det redan finns denna organisation inom vilken aktionerna kan kanaliseras.

I den efterföljande diskussionen framgick att det fanns stora likheter mellan de svenska och norska studenternas situation. (exempelvis UKAS-Ottosen-komiteén). I Oslo planerar man också bildandet av en folkefront bland studenterna. I diskussionen har två huvudlinjer urskiljts: dels bildandet av en lös organisation kring mera allmänna paroller såsom "Ett fritt universitet...." etc., dels en organisation inriktad på intresskamp och anti-imperialistisk kamp, där de revolutionära krafterna skulle kunne ha ett avgörande inflytande och leda den på en korrekt linje.

MONA LORENTZON

DAG WESTERSTÅHL

TOMAS FORSER

REVOLUSJONÆRT PARTI ELLER VALGMASKIN?

Mandag kveld blei det lagt opp til en debatt omkring problemstillinga "Revolusjonært parti eller valgmaskin?"

Innledningene var ved Berge Furre, Tron Øgrim og Tore Hellesøy. Berge Furre åpna innledningsrunden. Han tok utgangspunkt i ei historisk analyse for å vise SF's plass i utviklinga. Furre nevnte at SF hadde blitt stifta som et resultat av bevegelse i folket, ved at venstrefløyen i sosialdemokratiet brøt ut, først og fremst på grunn av utenrikspolitikken som AP førte,

men også p.g.a. "at AP hadde utvikla planøkonomien, utjæmningspolitikken osv." Han trakk videre opp hva han mente måtte være hovedpunktene i en sosialistisk strategi: nemlig synet på interessekampen, staten, partiet osv., og mente at det på disse punktene kunne være grunn til å peke på forsømmelser i partiet. Videre. Furre sa at vårt nåværende system var et kapitalistisk diktatur, og påpekte at vi måtte kjempe "for hele folkets stat". Det må i denne forbindelse nevnes at Furre ikke tok opp f.eks. spørsmålet om proletariats diktatur. Med utgangspunkt i ei historisk skisse, trakk Furre opp den plass parlamentarismen hadde i dette systemet. Han hevdet her at Stortinget hadde en tilslørende funksjon, men understreket samtidig at han anså parlamentet som et maktsentrum!

På bakgrunn av dette hevdet Furre, etter å ha gitt en presisering av hva han mente med utenomparlamentarisk arbeid, at en stor del av partiets arbeid måtte vises til det parlamentariske arbeidet. "Stortingevalget i 1969 er av uhyre betydning for SF's videre utvikling", sa Furre.

Furre hevdet videre at vi ikke trengte noe marxist-leninistisk parti i Norge. Han stilte deretter spørsmålet om hva som må kjennetegne et revolusjonært parti i dagens Norge, og mente at SF med visse modifikasjoner var et slikt parti. "SF slik det er idag, er det eneste alternativet for sosialismens utvikling i Norge i dagens situasjon. Neste innleder var Tron Øgrim. Han tok utgangspunkt i to sitater av formann Mao Tse-tung, der det understrekes at dersom det skal bli en revolusjon, trengs det et parti som er av marxist-leninistisk type som kan fungere som arbeiderklassens organiserte fortropp og således kunne møte en revolusjonær situasjon med grundig analyse. Et parti som skal kunne lede massebevegelsen i de breie lag av folket fram til hovedstøtet mot kapitalen. Videre at folkemassene, under ledelse av et slikt parti, må kunne knuse det borgerlige statsapparatet, og deretter opprette sin egen statsform, proletariats demokratiske diktatur. Men, understreket Øgrim, et marxist-leninistisk parti er ikke en venteklubb der man sitter og strikker votter og venter på den revolusjonære situasjonen. For at partiet skal kunne utvikle seg og møte en slik situasjon, må det herdes gjennom den kontinuerlige klassekampen. Videre at partiets oppgave var å rive arbeiderklassen løs fra sosialdemokratiets ledelse, for å utvikle arbeiderklassens bevissthet.

Tron Øgrim pekte videre på at det ikke var nok å drive interessekamp for interessekampens egen skyld, men at den måtte underordnes og fremme proletariatets langsiktige mål.

Han fastslo at SF ikke fyller funksjonen som et revolusjonært parti, men understreka at SF/SUF kan utvikle seg til et brukbart redskap, eller kan muligens ikke det. Dette vil historia vise. Siste innleder var Tore Hellesøy. Han tok sitt utgangspunkt i den krisa han mente SF var inne i, og som besto i at SF var ensidig parlamentarisk orientert. Når det gjelder utviklinga i partiet, mente Hellesøy at det var nødvendig å ikke moralisere over historia, men å foreta en historisk analyse. Hellesøy understreka at SF er et venstre-sosialdemokratisk parti. Ikke minst organisasjonsstrukturen er en stor svakhet. Når det gjelder utviklinga av det nye partiet, eller kanskje fornyelsen av SF, først og fremst avhenger av arbeidet som blir gjort i SF, ikke av SUF.

Debatten etter innledninga var god og ærlig og vi vil her prøve å trekke fram det vesentligste av det som kom fram.

Det man kan slå fast var at den parlamentariske linja blei forkasta av samtlige (med unntak av noen få). Det var brei enighet om at vi trenger et revolusjonært parti som kan lede arbeidsfolks krav, koordinere klassekampen, og lede den kampen opp mot et høyere nivå for derved å kunne rette hovedstøtet mot kapitalen som er hovedfienden. Riktigheten av Lenins partiteori blei også trukket fram. Det blei understreka at det vi trenger er et revolusjonært kaderparti som samtidig er et masseparti ved at det har tillit i arbeiderklassen og dermed kan lede klassekampen.

Mye av debatten dreide seg om SF og dets rolle. Det blei framhevd at SF er et sosialdemokratisk parti uten noen fast teori og at partiet har en dårlig praksis i det monn det har noen overhodet. De fleste var enige om at det måtte komme til brudd, enten direkte ved at "vi blir kasta ut", eller at vi overtar partiet, - får igjennom en marxist-leninistisk linje der. Dette vil i realiteten også bety et brudd idet høyrefløya ikke ville finne seg i å stå i et slikt parti og derfor ville bryte ut. Det er snakk om to linjer; en reformistisk og en revolusjonær, som ikke i lengden kan forenes i samme parti.

Det blei også pekt på at det ikke finnes noen venstrefløy i SF, men en del enkeltpersoner som uavhengig av hverandre utgjør en slags venstreopposisjon.

Viktigheten av skolering i marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning blei sterkt trukket fram.

SITUATIONEN FOR REVOLUTIONÆRT ARBEJDE I DANMARK

Først et lille historisk overblik. Efter anden verdenskrig fandtes der udover det almægtige socialdemokrati, som ledet Danmark inn i NATO, et kommunistisk parti, som dog allerede tidligt antog revisionistisk karakter, ikke mindst i sit program fra slutningen af 1940'erne, hvor man går bort fra proletariatets diktatur og bedyrer sin respekt for de danske "demokratiske" traditioner. Efter kontrarevolutionen i Ungarn i 1956 opstod der splittelse i DKP, som i 1958 medførte, at partiets formand Aksel Larsen forlod partiet. Larsen mente, at DKP ikke var "dansk" nok, ønskede at koncentrere sig om det parlamentariske arbejde, fremsatte parolen om "afrustning her og nu" og ønskede et nært samarbejde med socialdemokratiet. SF - som hans parti kom til at hedde - skulle være socialdemokratiets "samvittighed". I løbet af 1960'erne fik SF stor tilslutning, ikke mindst fra ungdommens side, som dels ikke havde oplevet Larsens optræden på højrefløjen i DKP, og som på den anden side følte afsky for DKP på grund af dets byråkratiske centralisme, dets økonomistiske dagskravspolitik, dets uengagerede holdning til den antiimperialistiske kamp og dets talentløse propaganda.

Efter parlamentsvalget i slutningen af 1966 indgik SF et nært samarbejde med socialdemokratiet. SF blev simpelthen socialdemokratiets støtteparti, og i det år, det "røde kabinet" herskede afslørede SFs reformisme fuldstændigt. Udenrigspolitikken blev skudt i baggrunden, den skattetekniske ændring, kildeskatten, blev gjort til et stort socialistisk nummer, og endelig godkendte SF-folketingsmedlemmerne loven om merverdioms. En venstrefløj rejste sig i SF mod Aksel Larsens linie, men venstrefløjen selv var mere enig om at bekæmpe Aksel Larsen og hans folk end om et klart nyt politisk grundlag. De gjorde sig ikke klart, at SFs fuldstændige utskridning i den praktiske politik blot var en helt klar konsekvens af dets revisionistiske ideologiske grundlag.

Sprængningen af SF i december 1967 skete på baggrund af et socialdemokratisk forslag om at inddrage en dyrtidsportion, som arbejderne havde aftalemæssig ret til. Seks SF-folketingsmedlemmer stente imod, hvorefter regeringen gik af. På en kongress i SF skede derpå en organisatorisk sprængning, som førte til dannelsen af et nyt parti, Venstresocialisterne. Den manglende politiske klarhed viste sig i selve stiftelsessituationen, idet lederne for det nye

-12-

parti erklærede, at de fortsat stod på SF-principprogrammets grundlag, men at de ønskede at opbygge et parti med "en ny stil", hvormed de mente, at partiet skulle være stærkt decentraliseret. VS fik ingen succes ved det følgende valg (ca 55 000 mod SFs 170 000 - DKP fik dog kun 32 000). En ca 4000 blev medlemmer af venstre-socialistisk parti, og på partiets første kongress oplevede man totalt kaos. Det tog således fem timer at få vedtaget dagsordenen. Det meste af diskussionen var en debat om procedure og synsønkter, som byggede på et marxistisk grundlag blev modt med stor mistænksomhed i brede kredse indenfor partiet. Idag er situationen den, at partiet består af et utal af grupperinger, bl.a. trotskister (som indtil videre også dominerer SUF trods indre splittelse mellem trotskisterne selv), endvidere anarkister, hippies, New Left grupper, som dog indbyrdes er dybt uenige, folk, der er mest interesserede i gruppepsykologiske eksperimenter og endelig en gruppe faglige folk, som mere eller mindre er ved at blive radikaliserede.

Indenfor VS har en mindre gruppe marxist-leninister virket, bl.a. ved at agitere for proletariats diktatur, for den demokratiske centralismens principper, for en klar klasselinie og for en forståelse for de leninistiske normer for partiliv. Både indenfor VS og udenfor VS, bl.a. blandt tidligere medlemmer af DKP, har der vist sig at være grobund for en marxist-leninistisk linie, og efter nøje at have studeret erfaringerne fra norsk SUFs arbejde og fra KFMLs arbejde i Sverige er vi nu nået så langt, at vi i løbet af september vil være i stand til at danne et marxist-leninistisk forbund i Danmark.

I Danmark har vi imidlertid en særlig vanskelighed at slås med. Der findes allerede en lille organisation, som hævder, at den bygger på marxismen-leninismen Mao Tse Tungs tankning. Dens navn er Kommunistisk Arbejdskreds og ledes af Gotfred Appel. I lighed med de svenske venstreopportunistiske "rebellerne" vender denne gruppe sig mod faglig kamp, imod interessekampen, og hævder, at i den anti-imperialistiske kamp vil den danske arbejderklasse sikkert stille sig på imperialisternes side. Samtidig har KAK organiseret sig på den måde, at et medlemsmøde har valgt en ledelse på tre medlemmer for 5 - fem - år, som så frit og diktatorisk i de fem år kan gøre, hvad de vil. Selv om KAK er meget isoleret, så identificeres den i vid udstrekning med marxismen-leninismen Mao Tse Tungs tankning, hvilket naturligvis kan hæmme og forsinke vort arbejde.

På trots heraf er situasjonen ganske gunstig for marxistisk-leninistisk virksomhet i Danmark. Der er stor utilfredshet med den af revisionisterne ledete vietnambevegelse, som har fulgt en zig zag kurs lige fra borgerlig pacifisme til hodeløse provokationer. Der er misnøje indenfor DKP med dets holdning til Frånkrig og dets nylige tilslutning til Dubcek-teknokratiklien i CS(S)R. Der er splid fra øverst til nederst i VS, hvilket uungåelig må føre til en polarisering, hvorved de bedste folk bevæger seg til venster. Der er utbredt forståelse for den kinesiske kulturrevolution på trods af den kolossale hetz mot den. Der er blant arbejderne voksende utilfredshed med de faglige pamper, uansett om disse er DKPere, SFere eller socialdemokrater. Faren for mellom 50000 til 100000 arbeidsløse til vinter har skapt diskussioner på arbeidsplassene - og ikke minst har det vietnamesiske folks praktiske bevisførelse for, at US-imperialismen er en papirtiger, givet brede kredse forståelse for, at det er mulig at besejre imperialismen. 1950'ernes pacifistiske modløshet er afløst af en aktiv holdning. Studentenes kamp for demokrati er under utfoldelse. Med andre ord: Der er ikke alene grobund for en marxistisk-leninistisk organisasjon og på lang sikt et marxistisk-leninistisk parti, men det er også på høje tid, at en sådan linie manifesterer seg i dansk politikk. Vi vil nøye studere vore svenske og norske kameraters erfaringer. Deres arbejde og rigtige politiske linie har været en stor inspirasjon for os i det arbejde, som nu er sat igang, og som foreløbigt har resulteret i to beskedne numre av vort blad "KOMMUNIST" og en løpeseddel til arbejderne på Københavns største skibsværft.

Benito Scocozza

"KOMMUNIST" Danmark

VS, Danmark

Bladet "KOMMUNIST"s adresse er: KOMMUNIST, c/o K. Jakobsen

Rørholmegade 22

København K

DANMARK

MASSELINJA:

Onsdag 7. august var det aksjonsdag i Arendalsdistriktet. Vi fikk da anledning til å drive massearbeid i de spesifikke forhold som hersker på denne kanten av landet. I den forbindelse ble følgende trykket i leiravisa for at alle kameratene på leiren skulle ha klart for seg de prinsipper som Mao Tse-Tung trekker opp i sine verker om masselinja.

For det første må alle kamerater være klar over at "Folket og bare **folket** er den drivkrafta som skaper verdenshistorie." Det betyr at vi må få massenes tillit, for uten den vil vi ikke være i stand til å lede en bevegelse i folket fram til hovedstøtet mot kapitalen. Teorien om masselinja er den enhetlige teori om hvordan vi etablerer slik tillit.

Mao Tse Tung påpekte i 1944 følgende:

"Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massenes interesser må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er til stede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten."

Dette betyr for oss på sommerleiren at vi må legge vekt på å analysere de konkrete forhold i sørlandske bygder og byer, med henblikk på å finne ut om folks ønsker og behov i denne landsdelen. Hva er det som tynger folk, hvordan merker folk i denne landsdelen utbyttersamfunnet? Dette er det vår oppgave å finne ut av, og det kan vi bare klare ved å ta kontakt med folk, ved å prate med dem.

"Enhver partikamerat må oppdras til kjærlighet til folket og til å lytte oppmerksomt til folkemassenes stemme. Enhver partikamerat hvor han enn befinner seg, må lære seg opp til å knytte forbindelse med massene. Han må aldri stille seg over massene, men gå ut blant dem. Han må læres opp til å vekke massene og forhøye deres politiske bevissthet ut fra det nivå de befinner seg på, og han må hjelpe massene til gradvis å organisere seg på grunnlag av fullstendig frivillighet og sette i verk alle viktige kamper som er i pakt med de indre og ytre vilkårene på den gitte tid og det gitte sted."

Det Mao Tse Tung her understreker er at vi ikke må ta en nedlatende holdning til massene, tvert imot må vi oppdra oss til kjærlighet til massene, for "massene er de virkelige heltene". Vi kan lære

-15-

nye av massene, derfor må våre sanser være åpne for inntrykk, og vi må kunne systematisere det vi erfarer, for på den måten å kunne gå tilbake til massene for å høyne deres bevissthet om det samfunnet de lever i, det vil si høyne deres klassebevissthet. På den måten vil vi forbedre vår praksis, og gjøre SUF bedre skikket til å drive klassekamp i Norge i dag.

"Kommandering er en feilaktig metode i alt arbeid, for den ligger over det nivå som massenes politiske bevissthet er nådd fram til, og krenker prinsippet om frivillig aksjon fra massenes side. Det er en sykdom vi kan kalle hodekulls opptreden. Våre kamerater må ikke gå ut fra at alt som er klart for dem, også er klart for massene. For å skaffe seg rede på om massene har forstått det og om massene er rede til å handle, må en foreta en undersøkelse ute blant massene. Dersom vi gjør slik, da vil vi kunne unngå kommandering. En feil under alle omstendigheter når det gjelder vårt arbeide, er også halehengspolitikken, som innebærer en ettersleping i forhold til massenes politiske bevissthet og som krenker det prinsipp at massene skal ledes på veien framover. Halehengspolitikken er et symptom på en sykdom som må benevnes baktunghet. Våre kamerater bør ikke tro at alt som de sjøl ikke skjønner, også er uforståelig for massene. Det forekommer meget ofte at de breie lag av massene ligger et hestehode foran oss, og er ivrige etter å gå et skritt framover, mens våre kamerater ikke evner å opptre som deres ledere. Tvert i mot kommer slike kamerater traskende i kjølvanen på visse tilbakeliggende elementer, fordi de i grunnen deler disse elementenes oppfatninger, som de feilaktig forveksler med massenes oppfatninger".

At vi ikke skal henge etter massene er et prinsipp som vi ber kameratene på leiren nøye merke seg. Med den kraftige radikaliserings av det norske folket som vi har opplevd i seksti-åra, er det feilaktig å legge til grunn ei vurdering av den politiske bevisstheten blant massene som ikke er ført helt opp til i dag. "En konkret analyse av den konkrete situasjonen er marxismen-leninismens levende sjel". Uten en konkret analyse kan vi risikere å havne som haleheng til massene, og vi vil sikkert og visst havne på historias likhus.

"I hele vårt partis praktiske virksomhet må en riktig ledelse alltid bygge på prinsippet: "fra massene til massene". Det innebærer: å sammenfatte massenes (enkeltstående og usystematiske) meninger og derpå gå ut i massene med dem (generalisert og systematisert som resultat av studium) igjen, propagandere og forklare dem, gjøre dem til sjølve massenes idéer slik at massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massenes handling som prøve på at disse ideene er riktige. Deretter blir det på nytt

å sammenfatte massenes meninger om igjen og gå ut til massene med dem, slik at massene holder fast ved dem - og slik videre, om og om igjen i en endeløs spiral. Idéene blir på dette viset riktigere, mer livsnære og fullverdige for hver gang. Slik er den marxistiske erkjennelsesteorien."

Her er det nødvendig å merke seg at massenes handling skal vise dem at idéene er riktige. Vi er materialister, og som materialister understreker vi teoriens avhengighet av praksis. Vi legger vekt på at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på sin side tjener praksis. Dette gjelder også i vårt forhold til massene.

La oss gå sammen om å anvende MaoTse-Tungs teori om masselinja på norske forhold.

MØTET OM DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET.

Arild Johansen innleda om Vietnam-arbeidet. Han skisserte opp det arbeidet som har vært gjort i Solidaritetskomitéen før og etter "splittelses"-landsmøtet høsten -67. Han pekte på at det som er blitt kalt "SUF-kuppet" i komitéen i virkeligheten var en demokratisering av organisasjonen: Fra å være en organisasjon der det styrende toppsjiktet hindra effektiv virksomhet, utvikla Solidaritetskomitéen seg til å bli en organisasjon der de aktive i FNL-arbeidet også fikk den virkelige makta i organisasjonen.

Videre påpekte han at hovedmotsigelsen i Norge i dag er motsigelsen mellom arbeid og kapital, mens den i verdensmålestokk er motsigelsen mellom USA-imperialismen og de undertrykte folka (Lin Piao). Det ville være feilaktig å gjøre Solidaritetskomitéen til en bevegelse som skal bekjempe imperialismen generelt, ettersom Vietnam i dag er hovedslagsmarka i kampen mellom USA-imperialistene og de undertrykte folka. I forbindelse med arbeidet nevnte han et farlig feilgrep en kunne gjøre seg skyldig i, nemlig ved mekanisk å overføre Lin Piaos tese om hovedmotsigelsen i verden til norske forhold, slik at en fornekter motsigelsen mellom arbeid og kapital i Norge og unnlater å drive revolusjonær virksomhet i Norge fordi den norske arbeider skal være en "utbytter av de undertrykte folka" og "borgerliggjort".

I sitt innlegg la ikke Åsmund Egge så stor vekt på å referere hvilket arbeid "Norge ut av NATO" til nå har drevet, men meinte det var mye viktigere å få en debatt om strukturen i komitéen og det planlagte landsmøtet.

Skulle ledelsen av "Norge ut av NATO" fortsatt bestå av en krets kjente kvinner og menn, ville anti-NATO arbeidet dø ut. Egge begrunnet dette med erfaringene fra Vietnam-arbeidet. Det var nå heilt nødvendig at SUF'ere over heile landet tok initiativet i dette arbeidet.

Landsmøtorepresentasjonen fra de ulike komitéene måtte bygge på antall underskrifter som var samlet. Med den nåværende ordninga vil f.eks. Stavanger med 39 underskrifter og ingen aktivitet få rett til 10 representanter, mens Arendal med langt flere underskrifter og stor aktivitet vil få fem.

Gruppediskusjonene etterpå kom stort sett til å dreie seg om de ulike erfaringene som SUF'erne hadde gjort i Vietnamarbeidet rundt om i landet. I plenumsdiskusjonen la flere talere hovedvekten på å skissere hva folkefrontarbeid egentlig er: De revolusjonære allierer seg med menige medlemmer av revisjonistiske og reformistiske partier, med liberalere og uavhengige som kan samles om de konkrete parolene i fronten, og drive virksomhet på et slikt grunnlag. Det blei lagt stor vekt på å vise forskjellen mellom en slik organisasjonsstruktur og de gamle "tverrpolitiske" organisasjonene med samarbeide på topplan mellom medlemmer av ulike partier eller "kjente kvinner og menn".

SUF'ere fra lag utafor Oslo påpekte at da splittelsen i Solidaritetskomiteen fant sted i 1967, var det ikke gjort noe fra sentralt SUF'hold for å informere om situasjonen på forhånd. En krevde initiativ fra sentralt hold i forbindelse med landsmøtet i "Norge ut av NATO" til høsten.

Det blei reist kritikk mot debattopplegget, først og fremst fordi gruppene ikke var stilt konkrete spørsmål som skulle besvares. Kanskje var også problemstillinga - "det anti-imperialistiske arbeidet" - formulert for generelt til at det kunne bli en konkret debatt om de vesentlige problemene.

Kritikk av aksjonsdagen i Arendalsdistriktet.

Leirledelsen diskuterte onsdag kveld aksjonsdagen nokså inngående, og jeg vil forsøke å trekke fram endel av den kritikken og selvkritikken som vi fant nødvendig å rette - særlig mot vår egen organisering av dagen. For det første er det åpenbart at deltakerne, særlig de som skulle gå på dørene med materiell, fikk for dårlig beskjed om opplegget.

Det burde være en selvfølge at gruppene på forhånd var satt opp, ledere utpekt, slik at utdelingen av materiell hadde gått uten komplikasjoner. I tillegg burde deltakerne istedet også skriftlig - på stensilen om aksjonsdagen - fått nøyaktig beskjed om det praktiske opplegget for de som ikke skulle stå på stands. Selve gruppeinndelingen var imidlertid drøftet og planlagt, og undertegnede vil i denne forbindelse personlig ta alt ansvar for rotet som oppsto da deltakerne i stedet for å bli inndelt i grupper på leirplassen, med valg av leder og nøyaktig beskjed om opplegget, bare ble splittet i to grupper og sendt avgårde til båten.

Ellers bør det skarpt kritiseres at vi ikke produserte en egen løpeseddel for arrangementet, samt at det ikke ble kjørt høytalerbil.

Store annonser ble satt inn i avisene, men likevel ble oppmøtet på arrangementet (ca. 200 utenom SUF'erne) langt mindre enn både ønskelig og mulig. Foruten dette burde oppgjør for salg o.l. ha vært ordnet med beskjed på forhånd.

Det er forevrig nokså klart at bilkjøringen rundt plassen skapte en litt "nervøs" stemning om hele arrangementet, og det forholdsvis magre oppmøtet bidro selvsagt også til å redusere stemningen.

Endel kamerater har snakket med SF'ere fra Arendal - disse var meget godt fornøyd med det hele - men vi bør være klar over at det arrangementet kunne vært gjennomført langt bedre fra vår side.

Personlig vil jeg kritisere at en del SUF'ere stadig løp rundt plassen under møtet, noe som selvsagt bidro til å svekke interessen blant de som forsøkte å høre det som ble sagt fra talerstolen. Endelig bør det påpekes at både "Ja vi elsker" og "Internasjonalen" hadde fortjent en forsanger fra talerstolen.

Det ville også vært en fordel om SUF'ere fra distriktet før vi dro innover hadde orientert noe om erfaringene fra sin egen agitasjon på Sørlandet, litt om de lokale vanskelighetene, spørsmål og problemer vi kunne ha nytte av å kjenne når en skal drive en direkte agitasjon. Hvorfor alt dette rotet oppstod er et nokså naturlig spørsmål å stille både for oss og andre.

Å skylde på mangelfull organisering generelt er så selvsagt at det ikke lærer oss noe for arbeidet videre.

Det første som bør anmerkes er at ikke sommerleirkomiteéen/sentralstyret i god tid før leiren tok kontakt med Sol.kom. og Nato-utvalget i Arendal for et nærmere samarbeide om opplegget. På grunn av dette ble situasjonen den at de av oss som skulle lede den praktiske organiseringen av leiren, ikke har maktet stort annet enn å forbedre programmet dag for dag. Men en aksjonsdag er ikke noe friluftsmøte på Hove. Og da vi heller ikke fikk avsatt tid til den endelige detaljsjekkningen av opplegget før utpå natta til onsdag, resulterte det i at behandlingen av programmet ble for kort og dårlig.

En ting er å forklare vanskelighetene med å gjøre stort annet enn å følge opp det daglige arbeidet, når vi selv samtidig skal forsøke å delta i leirarrangementene. Men noen unnskyldning er det ikke. Det vi etter alt å dømme kunne ha gjort og burde ha gjort, var å ta kontakt med kamerater som hadde tid til å forberede programmet bedre allerede da leiren startet.

Nettopp det at vi alltid skal innse grensene for vår egen arbeids-

-19-

kapasitet, slik at arbeidet vi ikke kan gjøre godt nok, de-
entraliseres, overlates til andre, bør være en hver revolusjon-
ers plikt. Leirledelsen vil under alle omstendigheter bestrebe seg på
å lære feilene som ble begått- og personlig håper jeg at disse
betraktningene vil danne opptakten til en skarp og nødvendig
kritikk på allmannamøtet.

Sigurd Allern

EN KRITISK OPPSUMMERING AV AKSJONSDAGEN I ARENDAL.

Hele gårdsdagens program var viet en antiimperialistisk aksjonsdag
i Arendal, med litt salg og torgmøte.

Kritikken av denne aksjonen er så viktig og vesentlig at vi straks
går over på denne.

Før det første: Den alvorligste kritikken vi vil reise er at de er-
faringene man gjorde på aksjonsdagen ved fjorårets sommerleir ikke ble
sammenfattet og lagt fram for allmannamøtet, da man planla årets aksjons-
dag. Dette førte til at man gjorde en del unødvendige feil, noe som
kunne ha vært unngått. Det som burde ha vært gjort ved planlegginga av
denne aksjonsdagen var følgende: ut fra fjorårets aksjonsdag og med de
erfaringer man da gjorde, burde man diskutert følgende spørsmål: hvilket
formål skal denne aksjonen ha? (Den norske klassekampen?) På hvilken
måte skal dette formålet fremmes? En indikator på at man gjorde en
bommert viser det forhold at de som var med på aksjonsdagen ved fjor-
årets sommerleir selv sier at de den gang gjorde en bedre innsats.
Praksis må alltid brukes til å videreutvikle praksis, ellers blir det
stagnasjon og tilbakegang. Fordi gårdsdagens aksjon ikke var videre-
utviklet av fjorårets aksjonsdag, opplevde man på flere måter en til-
bagegang og stagnasjon i arbeidet.

En del konkrete eksempler: ikke ble det hengt opp frigjøringsfonds-
plakater rundt i byen og distriktet, heller ikke ble det ved husbesøk
aksjonen tatt opp noen fortegnelse over de folka som stilte seg
positive slik at Solidaritetskomitéen og anti NATO-komitéen kunne ha
et konkret utgangspunkt i sitt arbeid.

Det ble dessuten ikke med utgangspunkt i fjorårsaksjonen og andre
erfaringer laget noen oversikt over den sosiale strukturen i Arendal
og en oversikt over de forskjellige bedrifter som finnes i dette
distriktet. Rotet førte til at man ikke kunne bestemme om hvorvidt
det var en aksjon som skulle løse motsigelsen i folket eller om
dette var en kamp mot fienden, og at man ikke fikk en skikkelig
kommunikasjon med arbeidsfolk.

Disse fundamentale feila er det jævli viktig at vi får klargjort
og fjernet fra vår praksis, uten det blir vi ineffektive.

Tor Erik Hansen.

I ALLE MASSEBEVEGELSER MÅ VI FORETA EN GRUNNLEGGENDE UNDERSØKELSE
OG ANALYSE AV TALLET PÅ AKTIVE STØTTER, MOTSTANDERE OG NØYTRALE, OG
VI MÅ IKKE AVGJØRE SPØRSMÅLENE SUBJEKTIVT OG UTEN GRUNNLAG.

MAO TSE-TUNG.

KUNST OG POLITIKK.

Debatten om kunst og politikk ble innledet av Morten Falck, som ga en rask historisk skisse av det politiske innhold i den kunst som til forskjellige tider har vært den ledende. Han understreket viktigheten av å innse at kunstverkene aldri kan forstås isolert fra den historiske situasjon de er oppstått i, og at kunstneren alltid er et produkt av sin egen samtid. Som andre arbeidere er kunstnerne avhengige av sine arbeidsgivere, dvs. de som har hånd om de økonomiske midlene. En periodes ledende kunst (eller "stilretning"), blir derfor den herskende klasses kunst.

Dette er lett å innse for tidligere tiders vedkommende, da forholdet oppdragsgiver/kunstner var direkte, da fyrster og kirkefedre selv ansatte og sto i direkte kontakt med de kunstnere som arbeidet for dem. At det samme er tilfelle for det senkapitalistiske samfunns kunst, der kunstproduksjonen i stadig større grad har fått form av ren vareproduksjon for et marked, er ikke umiddelbart like innlysende.

For å forstå klasses tilhørigheten for den moderne kunsts vedkommende, må en derfor undersøke hvilken stilling den tar til, og på hvilken side den stiller seg i klassekampen. Bare kunst som gjennom et klart politisk innhold kjemper på proletariatets side, kan kalles sosialistisk. Gjenstår altså så godt som alt det som idag går under definisjonen kunst. På hvilken måte kan denne forstås og avsløres som borgerlig? Kan en i det hele tatt snakke om klasses tilhørighet, f.eks. for den abstrakte billedkunst, kinetisk kunst eller moderne "musikkmaskiner", som tilsynelatende er fullstendig fri for ethvert politisk innhold? Og kan en hevde at den kritiske, "engasjerte" kunst tjener borgerskapets og den borgerlige ideologis interesser?

Når det gjelder den første av disse to grovt skisserte kategorier er det klart at bare borgerklassen kan ha interesse av en slik "avpolitisering" av kunsten. Bare den kan være tjent med at kunsten oppfattes som autonom, løsrevet fra enhver samfunnsmessig og politisk sammenheng. L'art pour l'art-filosofien er del av en borgerlig ideologi. Den er i første rekke et middel til å uskadeliggjøre kunsten slik at den blir uegnet som politisk kampmiddel. Det er denne type kunst som utgjør avantgarden innenfor billedkunsten idag, og det er kunstspekulantene og deres håndlangere, kritikerne på toppplanet, som dirigerer utviklingen. Den kritiske, såkalt engasjerte kunst har et langt mer direkte politisk innhold. Den protesterer mot urettferdighet og skjevheter innenfor det kapitalistiske samfunn. Men den kritiserer uten å forstå eller avsløre de virkelige motsetninger mellom monopolkapital og arbeiderklassen. Derfor kan den til en stor grad absorberes av den borgerlige kultur, og tjener fordi den tåkelegger istedet for å avsløre klasses motsetningene, som et alibi for samfunnets "åpenhet for kritikk", kan vises fram som et eksempel på ytringsfriheten.

Debatten var for en stor del preget av at vi her hadde tatt opp et problem som fra før var lite gjennomdrøftet og analysert, og den ble derfor noe rotet. Men endel viktige synspunkter kom allikevel fram. Det ble slått fast at en teori om kunst idag i første rekke må tjene avsløringen av den borgerlige ideologi og kunstpolitikk. Et viktig aspekt er å forstå forsøket på spredning av borgerlige kulturverdier til alle deler av arbeiderklassen gjennom tiltak av arten "Kunst på arbeidsplassen", multikunst, eller invitasjon av arbeidere til "Ball i den borgerlige". Disse og lignende tiltak tjener også til å skape en forestilling om kunst som ting, noe man oppsøker ved spesielt høytidelige anledninger og som er løsrevet fra den daglige virkelighet, er ikke-deltagende, "fint" og eksklusivt. (Jfr. Høvikodden.)

Et annet hovedtema i debatten gjalt spørsmålet om hva revolusjonær kunst er, hvordan den fremstår, hvem som kan skape den. Vi kan ikke gi noen formell oppskrift på hvordan denne kunsten skal se ut. Men hvis den skal tjene som middel i klassekampen og formidle denne, må den selv være sprunget ut av en revolusjonær bevegelse; kunstnerne må selv delta i arbeidet for sosialismen på klart klassegrunnlag. Den revolusjonære kunsten kan ikke skapes utenfor eller isolert fra det revolusjonære arbeid forøvrig, fordi den må oppstå og utvikles i forhold til dette arbeidet slik det føres også på alle andre felt.

VEGGAVISDEBATTENE

Allerede på leirens åpningsdag blei de første veggavisene satt opp. Og ved avslutninga var omtrent en halv brakkevegg dekket av denne typen kommunikasjonsmidler.

Innholdet i veggavisene varierte fra kritikk av leirledelsen og andre til ideologisk diskusjon, fra videreføring av de motsetninger som kom fram på møtene til presentasjon av heilt nye problemstillinger.

Den politiske debatt som foregikk på veggen utafor brakke 23, konsentrerte seg om 6 emner: Den politiske plattform, Stalin, Kvinnelig frigjøring, Kunst og politikk, Kaderparti, og Kritikk av SUF-stud i Oslo.

Den politiske plattform. Det var her to spørsmål som blei tatt opp. For det første: Er det nødvendig å programfeste et ideologisk grunnlag når vi i programmet klargjør hva vi i praksis står for? For det andre: Skal vi programfeste Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning eller bare Marxismen-Leninismen som vårt ideologiske grunnlag? Denne debatten blir tatt opp til grundig behandling annet sted i denne bulletinen.

Stalin. Under overskrifta "Provokasjon?" blei det advart mot å hylle Stalin, spesielt av to grunner: 1. Fordi han uttrykka noen millioner virkelige og innbilte fiender. 2. Fordi han førte en konservativ utenrikspolitikk, på grunnlag av slagordet "Sosialisme i ett land". Det blei hevdet at Stalin la grunnlaget for dagen Sovjetrevisjonisme. Mot dette stilte neste veggavis opp følgende: 1. Påstanden om Stalins masseutrydding av sine fiender er hentet fra borgerpressa og ikke dokumentert utover det. 2. "Sosialisme i ett land" var en nødvendighet. Problemstillinga var ikke "Sosialisme i ett eller mange land", men "Sosialisme i ett eller ingen land". 3. At Stalin la grunnlaget for den moderne revisjonismen er bare riktig i den forstand at Stalin gjorde

feil som førte til at revisjonistene fikk sjanse til å begå kupp mot Stalins linje. Dette var hovedmotsetningene i Stalin-debatten, som fortsatte i flere oppslag.

Kvinnelig frigjøring. Utgangspunktet var at jentene oftest er mer passive enn guttene. Så også i SUF, og så også på sommerleiren. Dette må endres. Jentene må bryte ut av sin passivitet. Kampen for dette "utbruddet" må jentene føre sjøl. De kan ikke vente at guttene skal føre også denne kampen for dem. Spørsmålet blir da: Kan jentene hver for seg auke sin egen aktivitet eller må dette skje i fellesskap? Det siste synet lå til grunn for oppfordringa til alle jenter om å samles til felles drøfting av problemet. De aller fleste jentene blei med på dette møtet, men mange hadde innvendinger mot at jentenes passivitet er noe kvalitativt forskjellig fra guttenes passivitet. Dersom det ikke er tilfelle, er det også uriktig å tru at et møte for bare jenter kan få noen som helst fruktbare resultater i så måte.

Kunst og politikk. Denne delen av veggavisdebatten omhandla i første rekke spørsmåla om den abstrakte (non-figurative) kunst er reaksjonær eller ikke, og om massenes kontakt med kunsten er avgjørende for kunstens betydning. Også diskusjonstemaene er tatt opp i en egen oppsummeringsartikkel i denne bulletinen.

Kaderpartidebatten var hovedsakelig ei oppklaring av begrepet "yrkes-revolusjonær". Konklusjonen på debatten om det blir enighet om at revolusjonære partiet må være et kaderparti - et parti av yrkesrevolusjonære - i betydninga hardt arbeidende aktivister.

Kritikken av SUF-stud i Oslo blei relativt omfattende - både fra lagets egne medlemmer og fra andre. Hovedinnholdet i denne kritikken er følgende: 1. Medlemstallet har auka så raskt at en ikke har makta å følge opp med skoleringa. Det har derfor ikke vært mulig å aktivisere de enkelte medlemmer så mye som ønskelig og nødvendg. Dette er essensen i "kvinnedebatten", da det viste seg på jentemøtet at det er få andre lag enn SUF-stud som har slike problemer. 2. Grunnskoleringa har aldri vært drevet systematisk i SUF-stud, og det hender av den grunn ofte at medlemmene tar svært forskjellige standpunkter i viktige prinsipielle spørsmål. 3. Laget har ikke evna å rive seg laus fra det "radikale" studentmiljøet og drive politisk praksis i klassekampen. Det forsøkes nå å rette på dette ved å inndele laget i celler, som får som hovedoppgaver å drive systematisk grunnskolering og virke som avant-garde innafor den interessekamp-organisasjonen som nå planlegges starta.

Melding om forslaget til politisk plattform for SUF.

På grunnlag av debatten på SUF's sommerleir har forfatterne (Tor Mostue, Sverre Knutsen, Tron Ögrim) trukket forslaget tilbake.

Nytt programforslag vil bli sendt ut i den nærmeste framtid sammen med en del forslag til politiske og organisatoriske vedtak. Inntil disse forslaga blir sendt ut, ber vi laga dröfte denne redegjörelsen.

1) Bakgrunnen for forslaget.

Forslagsstillerne mener at den norske arbeiderklassen trenger et revolusjonært parti som grunner arbeidet på Marxisme- Leninismen, Mao Tse-Tungs tenkning.

Dette betyr ikke at vi straks vil bryte med SF for å stifte et slikt parti. Partiet kan oppstå ved at den revolusjonære linja seirer i SF, eller ved at den kastes ut og skaper en ny organisasjon. Hovedsaka er at det må komme til et brudd mellom den parlamentarisk-pasifistiske linja, som bygger på sosialismens seier ved valg og som derfor avviser massearbeidet, og den revolusjonære retning, som ser nödvendigheten av at folket sjöl tar makta gjennom en revolusjonær omveltning, - og legger hovedvekta på å forene seg med massene og vekke dem. Dette er altså hovedsaka, ikke hvilken formell organisatorisk ramme det skjer innafor.

Det revolusjonære partiet kan ikke stemples opp av jorda gjennom dekreter. Ingen kamerat kan tvinges til å arbeide for å skape et slikt parti, dersom han ikke innser nödvendigheten av det.

Veien fram går altså gjennom stadig kamp mot, og avslöring av den borgerlige flöyen i SF, stadig kritikk av SF's svakheter, og stadige studier av teorien, utvikling av praksisen og diskusjonen blandt de radikale i SUF og SF. På denne måten vil de tvilende sjöl innse nödvendigheten av et revolusjonært parti, de slipper å måtte svelge avgjörelser de ikke kjenner årsaken til og ikke er sikre på.

Vi mente og mener at det derfor er viktig for SUF å få et nytt program. SUF programmet fra 1965 ligger på historias skrephaug alt för det formellt er forkasta. Det er et redselskabinett av delvis liberale, delvis åpent reaksjonære standpunkter, som bare nå støttes av SF's höyre flöy.

Vårt programforslag var ment som et grunnlag for kritikk av denne höyreflöyen, ved å summere opp det SUF er kommet fram til når det gjelder synet på staten, sosialdemokratiet, revolusjonen, den proletariske internasjonalisme osv. Innafor SUF hadde det karakteren

av et overgangsprogram: et foreløbig grunnlag for enhet, et skritt mot en enhetlig linje som skulle legge grunnen for den videre debatt. Som ideologisk grunnlag foreslo vi programfesta Marxismen-Leninismen.

Til grunn for dette lå reinte taktiske vurderinger: Hva kunne vi få med i programmet nå? Ville det bli et stort mindretall, og hvordan ville dette reagere osv?.

2) Sjølkritikk: forslagets grunnleggende feil.

Debatten på sommerleiren har vist oss at forslaget har to grunnleggende feil.

a) I et alvorlig teoretisk arbeid i 1968 er det feilaktig å skrive Marxismen-Leninismen uten å tilføye Mao Tse-Tungs tenkning. Marxismen-Leninismen er i dag videreutviklet av Mao Tse-Tung, og tilegnes først og fremst gjennom hans verker. Føyer vi ikke til Mao Tse-Tungs tenkning skiller vi oss dessuten ikke fra alle slags (falske) "marxist-leninister": Reidar T. Larsen og andre revisjonister, trotskister osv.

b) forslaget grunner seg ikke på en virkelig analyse av hvordan SUF skal bli en rødere, mer enhetlig og slagkraftig organisasjon. I stedet forfalt vi til taktikkeri. Det er nemlig ikke først og fremst programmet som bestemmer utviklinga av SUF, men først og fremst skoleringsnivået og tillempinga av den demokratiske sentralisme i organisasjonen.

Skoleringsnivåets betydning: det er klart nok for alle at det hjelper lite å ha et aldri så fint program, så lenge medlemmene ikke er skolert nok til å forstå betydningen av det og handle i samsvar med det. Den demokratiske sentralismes betydning: vi mener her ikke kadaverdisiplinen og mangelen på partidemokrati som i de vestlige (revisjonistiske) "kommunistpartier", som har utvikla seg til å bli byråkratisk sentralisme. For å avgrense oss mot dette gjengse borgerlige skrammebilde er det nødvendig med en kort definisjon.

Den demokratiske sentralismen er i hovedsaken en arbeidsstil, det vil si en måte å fatte beslutninger på, sette dem ut i livet, og i tillegg en overbygning av regler, organisasjonsstruktur osv., som tjener denne arbeidsstilen.

Demokratiet har som kjennetegn at alle medlemmene har fullt kjennskap til organisasjonens hovedlinje, at alle er fullt informert om det viktigste som skjer i organisasjonen, på alle plan. Videre at alle viktige saker sendes ut til medlemmene til avgjørelse på grunnlag av fri diskusjon. På denne måten blir den politiske linja formet av medlemmene sjøl på bakgrunn av solid informasjon og analyse.

Sentralismen består i at når vedtak er fattet, er alle pliktet til å være med å sette dem ut i livet. Gjennom diskusjon og kamp har medlemmene forma ut linja. Når vedtak er fattet, må derfor alle bøye seg for partidisciplinen: mindretallet må underkaste seg flertallet, medlemmet må underkaste seg organisasjonen. Sentralismen kan ses som et middel til å gjøre medlemsdemokratiet reellt, gi vedtakene brodd og gjennomslagskraft.

Som alle vet er skoleringsnivået alt for lavt i SUF. Som alle også vet har vi hverken tillempa skikkelig demokrati eller skikkelig sentralisme i SUF. Dette som ei følge av at vi er kommet kort i vår utvikling. Formellt fungerer demokratiet bra. En står fullstendig fritt i valg av landsmøtedelegasjon osv. Men fordi medlemmene ikke har oversikt over det som skjer sentralt, fordi vi ennå ikke har en landsomfattende debatt, fordi vi har en del svært passive medlemmer blir demokratiet ikke reellt. Av samme grunn er sentralismen svak. Man føler lite ansvar for vedtak som ikke er skikkelig gjennomdrøfta i organisasjonen, man har aldri tatt et virkelig oppgjør med de liberalistiske tradisjonene om "individets frihet", at alle kan få gjøre hva faen de vil. Dette kombinerer seg i enkelttilfeller. Eks: man løper til borgerpressa med intern kritikk, - en er sløv og uvillig til aksjoner osv.

Hvordan kan vi bedre dette? Sjølsagt ved å intensivere skoleringa, og ved å legge om og/eller forbedre arbeidsstilen. Derfor må vi sette i gang en landsomfattende skoleringskampanje. Derfor må vi drøfte grundigere de politiske og organisatoriske sakene som kommer opp. Etter hvert vil vi da kunne sette større krav til vår egen disiplin. Når sakene er gjennomdrøfta, skal de gjennomføres.

Vi (forslagsstillerne) tenkte oss at et godt programforslag i seg sjøl ville trekke utviklinga i riktig retning. Dette er sjølsagt et feilgrep av oss, vi satte form foran innhold. Det var ei videreføring av dette når vi la reint taktiske vurderinger til grunn for om man skulle programfeste Marxismen-Leninismen. Sommerleiren viste at et stort flertall i SUF vil være med på å programfeste Marxismen-Leninismen Mao Tse-Tungs tenkning!

Men det avgjørende er likevel at et stort mindretall ennå ikke har satt seg inn i Marxismen-Leninismen Mao Tse-Tungs tenkning, og at dette mindretallet ikke vil rekke å gjøre det skikkelig og grundig før landsmøtet i september.

Vi mener at et så viktig vedtak må fattes i samsvar med prinsippene for den demokratiske sentralisme. Derfor må alle ha hatt høve til å

sette seg inn i Marxismen-Leninismen Mao Tse-Tungs tenkning for vedtak blir gjort. Noe annet vil være et byråkratisk overgrep i strid med den demokratiske sentralisme. Gjennom forståelsen av dette er vi kommet til at forslaget er feilaktig i den nåværende situasjon, og vi har derfor trukket det tilbake.

3) Hva må gjøres?

Vi mener det er nødvendig å sette fram en rekke forslag i stedet for det opprinnelige programforslaget. Disse forslaga er ennå ikke ferdig utarbeida, men for å stimulere diskusjonen skisserer vi innholdet i dem.

Et nytt programforslag må utarbeides.

Det vil måtte ta med en del hovedtrekk i det gamle programforslaget, holdninga til staten, revolusjonen, sosialdemokratiet. Etter debatten på sommerleiren må en del områder utdypes: proletariatets diktatur, partiets oppbygning og rolle, holdningen til venstresosialdemokratene hvordan drive folkefrontarbeidet for å ta noen av de viktigste. Når vi foreslår dette, mener vi det ikke strir mot den demokratiske sentralismen da sommerleiren viste at debatten om disse emnene allerede er i gang og at det i noen grad allerede hersker enighet om viktige deler av disse problemfeltene.

Det må være et overgangsprogram. Det må hverken nævne Marxismen-Leninismen eller Mao Tse-Tungs tenkning, det bør i korthet si at SUF er en sosialistisk ungdomsorganisasjon med følgende standpunkter: (jfr. momentene ovenfor)

Alt om det ideologiske grunnlaget (pkt. 1 i det gamle forslaget) går ut. Programarbeidet er foreløbig lagt til Bergen. Det nye forslaget skal være sendt ut innen 25/8. Siden det (unntatt avsnittet om det ideologiske grunnlaget) vil bygge en del på det gamle forslaget, kan kameratene i Bergen sikkert alt nå ha nytte av kritikk av det gamle forslaget.

Forslag til internt vedtak om at alle laga i det kommende året studerer Marxismen-Leninismen Mao Tse-Tungs tenkning. På denne måten vil flertallet, gi mindretallet alle muligheter til å studere og diskutere spørsmålet.

Flere forslag om tillempinga av den demokratiske sentralismen. Innholdet i disse forslaga er ikke helt klart ennå. Det synes som sentralstyret må pålegges en større beretningsplikt overfor medlemmene enn før. Videre bør grunnlaget for en intern debatt legges gjennom et medlemsblad, der flest mulige medlemmer og lag kan komme til med beretninger om erfaringer, kritikk osv.

-27-

Trolig bør også organisasjonsformen utredes i kommende periode. Tiltak for å aktivisere flest mulige medlemmer bør drøftes, tiltak om å kvitte oss med de mest passive bør også utredes, men ikke settes i verk før vi har gjennomdrøfta spørsmålet.

Et forslag om eksklusjonsparagraf. Vi mener en sånn paragraf er nødvendig for gjennomføringa av demokrati i organisasjonen, som et maktmiddel mot folk som grovt setter seg seg ut over allerede fatta vedtak, eller som på annen måte grovt kompromitterer organisasjonen. For å sikre at eksklusjonsparagrafen virkelig blir medlemmenes våpen, mener vi at avgjørelsen i eksklusjonssaker bør ligge hos landsmötet. Av samme grunn mener vi at eksklusjonsparagrafen til å begynne med bør hvile nesten helt, og bare brukes mot reine agenter (f. eks. politispioner, som i flere tilfeller har sneket seg inn i SUF i Oslo). Seinere vil man kanskje bruke eksklusjon mot et medlem som anbefaler et dårlig forslag under et lønnsoppgjør, etter at SUFs medlemmer er kommet fram til at vi er mot det. Men dit er det et stykke vei ennå.

Vi skal prøve å få formet alle disse forslaga så fort som mulig, og de vil seinest være sendt ut innen 25/8. I mellomtida håper vi at laga kan drøfte det vi har skissert her, og forberede sine eventuelle tilleggsforslag eller (ikke minst viktig) motforslag.

for forslagsstillerne

Sverre Knutsen

Tron Ögrim.

forts. fra side 10

Erfaringa fra "fraselaga" - de laga som driver virksomheten under det røde banneret til marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, viser at det er nettopp disse som har den beste praksis.

Som konklusjon må man si at SUF har kvitta seg med den borgerlige tankegangen om parlamentarismen og fredelig overgang til sosialismen, og gått inn i en helt ny fase.

Et punkt som det blei reist virkelig berettiget kritikk var i forbindelse med at det blei sendt ut for få politiske bulletiner fra sentralstyret om viktige saker som diskuteres sentralt i organisasjonen, som f.eks. denne, slik at laga rundt i landet kan danne seg et bilde. Dette forhindret imidlertid ikke at det blei en god, revolusjonær og framfor alt ærlig debatt.

SVERRE KNUTSEN

ASTOR LARSEN

Interessekamp i skolen.

Kamerat Helge Øgrim har en artikkel annet sted i dette nummeret som i det vesentlige består av hans utmerkede innleiing til spørsmålet om vår stilling til forsoksgymnasene, så vi gidder ikke ta opp den saka. Derimot vil vi ta opp den sida som ikke var noe særlig oppe, nemlig interessekamporganisasjon i skolen.

Erfaringene fra skolearbeidet SUF har drevet har vist blant annet to ting:

For det første har Manglerud-saka vist at vi trenger en organisasjon på skolene til å lede den spontane bevegelsen inn i riktig spor. Ellers vil det vise seg at bevegelsen vokser oss over hodet og at vi i realiteta forskusler en sjanse til å bevisetgjøre skoleelever i stort antall om deres klassemessige stilling. Ja under ekstreme forhold kan det tilmed hende at vi forskusler en revolusjonær situasjon.

For det andre har andre erfaringer (f.eks. fra Manglerud og Teisen skole i Oslo) vist oss at vi trenger en organisasjon som kan "organisere tilbaketog", det vil si holde orden og disiplin i reaksjonen når ei ebbe i den revolusjonære bevegelsen inntreffer og når reaksjonen slår til. Klarer vi ikke det, vil reaksjonen være i stand til å smadre vår bevegelse i stumper og stykker. Klarer vi ikke det vil våre egne folk bli frustrerte og vaklende.

Disse to viktige lærdommene viser oss at det er påtrengende nødvendig for oss å danne en eller annen slags kamporganisasjon på skolene. Sjølsagt må tilhøva ved hver enkelt skole analyseres grundig før en setter i gang arbeidet med en slik organisasjon, for det er ganske sikkert at den skissa av organisasjonen som vi trekker opp her ikke ennå er den riktige på alle skoler. På en del skoler kan det være så få SUFere og andre progressive at det simpelthen må legges opp til et mye beskjednere arbeid i førstninga.

Så til sjølve organisasjonen, slik vi, ganske løst skissert, tenker oss den:

Organisasjonen bør være en interessekamporganisasjon for elevene. Den bør bygge på enkeltmedlemsskap, og på samme måte som medlemmene må forplikte seg til å følge organisasjonens linje, må medlemmene kunne vente massiv støtte fra organisasjonen når de får vanskeligheter på grunn av dette.

Dessuten må for det første organisasjonen ikke begrense seg til rein økonomisme, det vil si brødpolitikk uten langsiktige mål. En økonomistisk interessekamp er ikke progressiv. Den er eraksjonær. På lang sikt tjener den monopolkapitalen ved å forkludre klassemotsetningene. Det er slik interessekamp NGS i det lengste kan drive det til, og vi bør ikke synke ned på dets nivå.

For det andre må organisasjonen gjøre det klart at elevkamp er nøye forbundet med all annen klassekamp her til lands og i utlandet. Derfor må organisasjonen også legge vekt på gjennom konkret aksjon å vise at lærere har samme klassemessige stilling som elever. Dessuten må den peke på at den støtter frigjøringsbevegelsene og kampen mot fortsatt norsk medlemsskap i NATO. Dette vil kanskje føre til at vi i førstninga ikke får et veldig stort medlemstall. Vi skal imidlertid ikke være redde for det. Gjennom handling skal vi vise elevene at vi slåss for deres sak, og da er det heldig at organisasjonen står på et riktig klassemessig standpunkt, for ellers vil bevegelsen passere oss. Hvis ikke den organisasjonen vi skal bygge på i hovedtrekk følger den linja som vi har skissert ovenfor, står vi i fare for å ha konstruert et nytt NGS, og sånne papirtigre er elevmassen grundig lei av.

Reint formelt bør organisasjonen grunnlegges på at manifest som trekker opp det politiske innholdet, samt et program med klart formulerte krav.

Et skritt fram og to til høyre- Om forsøksgymnaset.
(Ideologisk klargjøring av Helge Øgrim)

I vurderinga om Norsk Forsøksgymnas vil jeg først ta for meg skolens historikk, sånn at man skal få et best mulig grunnlag for bedømmelsen av forsøkets verdi.

Det var privatpersoner som tok initiativet til skolen, og disse var i det vesenteligste liberalere, humanister og SF-ere på høyresiden. Deres uttalte grunntanke var å opprette et demokratisk alternativ til gymnaset; samt en innbilt mulighet til å endre statens skolesystem ved å stille seg "utafor" det. Elevenes begrunnelse for å søke om opptak ved NFG var for det meste at de var vilt misnøyde med sin forrige skole. Et litt grovt eksempel er begrunnelsen som ei jente i klassen min ga. Hun fortalte at hun på skolen hun gikk for, hadde kasta opp i nesten hver time fordi det var så "fælt" der, og hun mente visst at dette ville hun unngå på NFG. Dessuten var begrunnelsen iblanda en viss porsjon idealisme, noe jeg mener først og fremst var blitt framprovosert ved uttalelser fra skoleledelsen.

Strukturen på NFG så umiddelbart ganske demokratisk ut. I navnet var skolens høyeste myndighet et allmannamøte av alle skolens lærere og elever. Et råd, valgt av allmannamøtet og bestående av et likt antall lærere og elever, hadde den administrerende og utøvende makt. Det var meninga at allmannamøtet skulle kontrollere rådet, men dette blei i praksis bare ei tom frase. Strukturen på skolen var et demokrati uten demokratisk innhold, et leda demokrati uten aktiv medvirkning og kontroll. Ledelsen beste middel til å undertrykke elevmassene, var å spille opp til et hysteri om at skolen ville bli stengt dersom man gjorde det minste sprell(" Vår skole er en skute i storm" o.l.)

Bortsett fra på det reint formelle plan, blei NFG stadig vanskeligere å skjelne fra et vanlig gymnas. Etter ei ukes tid, blei det trumfa igjennom et vedtak om forbud mot opphenging av politiske plakater ("En skute i storm"), noe som førte til nedringing av veggaviser, bilder av formann Mao, osv. Under krisa på Manglerud Ungdomsskole blei det på allmannamøtet fremma et forslag til ei resolusjon til støtte for manglerudelevenes kamp, men denne kunne ikkje allmannamøtet vedta fordi det var " udemokratisk at ei forsamling skal ta stilling til noe slikt, det må skje på individuell basis, vi er da mennesker osv." og en lærer spratt opp og kjørte ut mot SUF ved å kalle dette typisk SUF-propaganda, at det var en liten klikk av SUFere som ville bruke skolen osv.

Denne utviklinga førte til en økende "bevisstløs" misnøye blant elevene, noe som igjen resulterte i en personifisert debatt uten skikkelig politisk tilsnitt. Her må også SUF'era som gikk på skolen gjøre grundig sjølkritikk, da de ikke utnytta anledningen til å bevisstgjøre misnøyde elever. Som et eksempel på den progressive sida i debatten vil jeg sitere en artikkel som sto i skoleavisa, en avis som forøvrig på få unntakelser nær kun inneholdt uforståelige, navlebeskuende dikt og pornobilder. Artikkelen overførte problematikken i George Orwell's roman "Animal Farm" til de konkrete forholda på forsøksgymnaset, og het "Animal Farm - her?" :

"Det var en gang ei gruppe dyr som gjorde opprør og starta sin egen skole for å slippe unna menneskenes terrorvelde og for å kunne arbeide i frihet. Snøball het en av de små idealistene, men han ble snart skjøvet til side av Kamerat Napoleon.

Kamerat Napoleon anskaffa seg en gjeng hunder, som passet på at alle dyra jobba hardt og ikke gjorde hva de hadde lyst til. Likevel sa Napoleon at de kunne gjøre hva de ville. En gang imellom fikk alle dyra komme sammen for å vedta lover som grisene hadde lagd. De andre dyra var for dumme til å kunne gjøre det.

Snart flytta grisene inn på kontoret for å kunne administrere skolen bedre og døra ble låst for de andre dyra, nettopp den samme ordning som de forhatte menneskene hadde hatt.

Hver gang grisene lot alle dyra samles for å "lage" lover og dyra ikke likte de stadig strammere reglene, reiste Kamerat Napoleon (som hadde avsatt egen post til seg selv på dagsorden) seg og sa: "Dette må vi vedta ellers kommer menneskene og stenger skolen vår og det er vel ingen her som ønsker seg tilbake til Hr. Jones og de andre menneskene." Da ga alltid dyra seg, ble fylt av kampiver og ville arbeide hardere. Særlig Boxer; hver gang grisene sa at skolen var i ei krise, var hans slagord: "Vi må arbeide enda hardere." Han brydde seg ikke om styre og stell, jobba hardt og ble godt likt av grisene. Men likevel gikk arbeidet svært dårlig under grisenes ledelse, mye dårligere enn under menneskenes. Målet for grisene ble å bevise at dyra kunne lære bedre under deres styre enn under menneskenes. Lovene, som lød: "Alle dyr er like", ble forandra til: "Alle dyr er like, men noen dyr er mer like enn andre".

Derfor ble Snøball og de andre like kasta ut av skolen, og menneskene lot skolen være i fred, for nå ble den lik menneskenes skoler. Det ble en skole for menneskegriser. Og har ikke den rasen uttrydda seg selv ennå så eksisterer skolen den dag i dag."

-31-

Så til den reinte politiske sida av saka. Det er viktig å merke seg at skolen aldri tok noe standpunkt mot det bestående samfunn, ikke en gang det reaksjonære pensum blei kritisert. Tvert om; skolelder Mosse Jørgensen (medlem i SFs skolekomité) kom stadig tilbake til sin tanke om at det "demokratiske" NFG ville gjøre elevene "bedre skikket til å tilpasse seg vårt demokratiske samfunn". Dette viser jo klart at skolen bare tar sikte på å reformere og forbedre det borgerlige samfunn og at det ikke på ett punkt overskrider ramma i borgerskapets diktatur, altså at det representerer en reaksjonær revisjonisme. Forøvrig var, som før nevnt, idéen at NFG's eksempel skulle endre strukturen i alle landets gymnas. Noe tvilsomt når man tenker på at et tilsvarende eksperiment i Danmark, Bernadotteskolen, har eksistert i 20-30 år uten at det kan sies å ha medvirka til noen endringer i det danske skolesystemet. Dessuten må vi ikke glemme at NFG har myndighetenes velsignelse. Bare de mest blåøyde kan vel for alvor tru at staten, kommunen og kjærke- og undervisningsdepartementet, kapitalens trufaste håndlangere av rein godhet vil bevilge 1 1/2 million kroner til eksperimenter som har noen reell mulighet til å svekke kapitalens jerngrep om landets undervisningssystem. Det bør dessuten nevnes at flere klart reaksjonære organisasjoner og blader som f.eks. NA, Retnong Høyre (Unge Høyres skoleavis for Oslo-skolene), flere innsendere i F^Armand, Kr.F. og Høyre i bystyret o.a., har gått helhjerta inn for NFG. Hvorfor?

NFG kan i likhet med hippiebevegelsen i USA bare virke som en lynavleder for det borgerlige samfunn, ved at skolen trekker til seg, internerer og steriliserer de mest markert misnøyde. Skolens eksistens virker dempende og avsporende på kritikken av undervisningssystemet, ved at systemets forsvarere stadig kan henwise til NFG ("Tåler kanskje ikke vårt skolesystem kritikk og opposisjon, se bare på denne superdemokratiske skolen vi har tillatt.") Generelt vil jeg hevde at NFG's eksistens kun tjener til å tilsløre motsetningene mellom skoleungdom og kapital, og at vi som marxist-leninister, opp imot idéen om at det er mulig å oppnå noe ved å søke oppretta små demokratiske øyer i et udemokratisk samfunn, må hevde den eneste riktige idé, nemlig at ARBEIDERKLASSAS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA FOR ET DEMOKRATISK SKOLE.

*

Forandringene i samfunnet skyldes først og fremst utviklingen av de indre motsetningene i samfunnet, dvs. av motsetningene mellom produktivkreftene og produksjonsforholdene, av motsetningene mellom klassene, av motsetningene mellom det nye og det gamle. Utviklinga av disse motsetningene driver samfunnet framover og fører til at det gamle samfunn avløses av et nytt samfunn.

Mao Tse-tung: "Om motsigelsen" 1937

P O L I T I S K M I L I T Æ R N E K T I N G

Aksjon politisk militærnektning har pågått i halvannet år. Som så mange andre aksjoner har den i sin første fase lidd av organisatoriske feil og mangler. Det ideologiske og politiske grunnlaget for aksjonen har heller ikke blitt tilstrekkelig diskutert.

Det finnes motsetninger. Motsetninger som må løses for å kunne føre en enhetlig og slagkraftig politikk mot våre fiender. Motsetninger løses på to måter - med debatt eller gevær. I og med at vi i går sto overfor ikke-antagonistiske motsetninger brukte vi debatt.

Bjørn Lindgren mente i sin innledning at det politiske grunnlaget for aksjonen hadde følgende mangler:

- 1) Man hadde lagt for ensidig vekt på NATO som et imperialistisk instrument. Noen har sagt - de som deltar i NATO-forsvaret (eller forsvaret av NATO) er med på å utbytte de fattige landa i verden. Lindgren påpekte her at dette ikke er riktig. Proletarene i Norge er sjøl ofre for utbytting og har i virkeligheten felles interesser med folka i de fattige landa.
- 2) Man har lagt for ensidig vekt på at vi har en alvorlig politisk overbevisning - er villige til å ta konsekvensen av den - og at den følgelig også er en sterk samvittighetsmessig overbevisning. Lindgren mente: Samvittighet er et borgerlig definert ord. Vi skal overhodet ikke beskjefte oss med at noe er ondt eller godt - men med rettferdighet, og derfor -
- 3) Mangel på klassemessig standpunkt. Vi må poengtere hvilken klasse vi vil tjene med aksjonen - hvilken klasse vi må bekjempe. Videre vise hærens funksjon som statens - og dermed kapitalens - redskap for å fremme egne interesser.

Diskusjonen, kan man si, falt i to deler. Kamerater fra Trondheim mente at vi overfor rettsapparatet skulle la våre standpunkter gli en tomme (eller to) mot høyre - slik at rettsapparatet for da å tackle vår argumentasjon - måtte gå ut i det ekstreme for å få oss dømt. Andre kamerater mente at dette for det første ville føre til ideologisk forvirring. For det andre ville det være mer sannsynlig at standpunktene stille og rolig ville bli absorbert av maskineriet og vi spytta ut som frikjente med samvittigheten i orden. Da også uten å ha avslørt rettsvesenets klassemessige rolle.

Men. Hva skal vi gjøre? Skal vi fortsette slik vi gjør, eller skal vi i framtida arbeide i militæret. Kan vi i det nærmeste regne med å få så mange med oss at sjølve mengden utgjør en trussel

mot militærets effektivitet? Neppe. Og så: arbeiderungdom med kone, barn, avbetaling på leilighet etc. har ikke store muligheter til å bli med på den nåværende aksjonen. Altså: hvordan får vi aktivisert flest mulig med best mulig resultat?

Kamerat Scocozza fortalte om gode erfaringer ungkommunister hadde gjort i Danmark for noen år siden med aksjon innafor det militære. Men også der hadde myndighetene gjort alt som var mulig for å uskadeliggjøre dem, ved forflytninger, disiplinære forfølgelser - og til slutt dimmitering.

Men: det som er av aller største betydning er at det blei oppnådd enighet om at vi på det nåværende tidspunkt ikke må avblåse aksjonen, men tvert i mot intensivere den. Aksjon politisk militærnekting er verdifull i den forstand at den har utmerket propagandistisk verdi. Den virker radikaliserende - den virker skolerende. Men før eller seinere kommer et vendepunkt da vi må ta aksjonens hensikt opp til revurdering.

Debatten om dette vil derfor sjølsagt fortsette. Men som enkelte kamerater advarte mot: denne debatten må ikke oppmuntre enkelte til slapphet og unnvikenhet i den nåværende situasjon. Det burde være en sjølsagt ting at alle SUF'ere det gjelder slutter opp om og deltar i aksjon politisk militærnekting.

BHP

STATEN OG REVOLUSJONEN.

Bo Gustavsson sa innledningsvis i sitt foredrag at teorien om staten og revolusjonen er det viktigste temaet for den revolusjonære bevegelsen. Han tok så utgangspunkt i et sitat av Lenin der Lenin behandla den kastreringa av marxismen som også foregikk på hans tid. I dag foregår det en uthulning av marxismen ved at det revolusjonære innholdet søkes fjernet. Dette gir seg uttrykk i teorier som at en kan nå fram til sosialismen gjennom "strukture reformer". Kastreringa foregår også i den del av verden som kaller seg sosialistisk, men som ikke er det: de revisjonistiske landa. Lenins lære om statens klassekarakter er forkasta, og det de kaller folkets stat er i virkeligheten de privilegertes stat.

Læra om klassekampen er ikke skapt av Marx, det er ikke det som er det vesentlige i marxismen. Det nye i Marx' lære var påvisninga av at klassekampen måtte resultere i proletariatets diktatur som overgangsstadium til kommunismen. At den har innsikt i dette er krite-

riet på om en er en virkelig sosialist. Den som ikke ser hvorledes en kan bryte ned det borgerlige samfunn, og dette kan bare brytes ned gjennom proletariats diktatur, han er ingen sosialist.

Staten oppsto med privateiendommen som et undertrykkingsapparat for utbytterne for å forsvare utbyttinga. Staten er et redskap for en klasse til å undertrykke andre. Statsmakta må alltid være et diktatur, da staten er et produkt av de uforsonlige klassemotsetninger. Staten i et kapitalistisk samfunn er et undertrykkingsapparat for borgerskapet som utøver diktatur over arbeiderklassen.

Hvordan den borgerlige staten fungerer vart godt illustrert i Frankrike i vår med politiets terror mot befolkningen og sammentrekkingen av militære tropper rundt Paris som skulle settes inn mot studentenes og arbeidernes revolusjonære kamp om nødvendig. Når klasse-motsetningene skjerpes viser staten sitt sanne ansikt. I Frankrike viste og spiren til en stat som står i proletariats tjeneste seg: I Nantes vart det oppretta arbeidermakt som viste at det er mulig for arbeiderane å danne sin eiga stat.

Årsaka til at revolten ikke nådde lengre finner en i den revisjonistiske politikken til "kommunistpartiet". Revisjonistene prøvde å hindre streikene og motarbeidet forbindelsen mellom studentene og arbeiderane. Arbeiderane ville ha makta, men makta ville ikke revisjonistene gi dem. Utviklinga i Frankrike er også en illustrasjon på at det er umulig å nå fram til sosialismen på parlamentarisk vei.

Konklusjonen var at Lenins teorier om staten og revolusjonen framleis er aktuelle og reelle. Det vil være et svik mot arbeiderklassen å gå fra disse.

Bo Gustavsson tilhakeviste grundig synet at staten i f.eks. Norge og Sverige har endra karakter. Staten er fortsatt et undertrykkingsapparat i hendene på borgerskapet. Dette kan vi bare gjøre slutt på ved at det nåværende statsapparatet blir brutt ned og proletariats diktatur oppretta. At dette vil komme på dagsordenen viser skjerpinga av klasse-motsetningene ute i verda, også i Europa.

Studentene må forenes med arbeiderne i den revolusjonære kampen, og utviklinga påskynder nødvendigheten av å skape marxist-leninistiske partier. Vi har ikke slike partier, verken i Norge Sverige eller Danmark. Uten slike partier har arbeiderklassen ikke det redskapet de trenger i sin kamp. Skal en kunne skape slike partier, må en tillegge seg marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning gjennom grundige studier.

Til slutt presiserte Bo Gustavsson at demokratiet er en statsform. Det borgerlige demokratiet er demokrati for utsugerne og diktatur over det store flertallet. Utviklinga fram til kommunismen går

gjennom proletariatets diktatur. Proletariatets diktatur er demokrati for det store flertallet og dette må utøve diktatur over restene av utbytterne. Når det ikke lenger finnes klasser, blir det et virkelig fullstendig demokrati. Men da dør demokratiet bort, da demokratiet er knyttet til staten som maktorgan for en klasse, og denne staten dør bort.

I debatten etter Bo Gustavssons innledning kom det ingen motstand mot det synet han hadde på staten. Debatten viste at det var en del uklarhet blant enkelte om hva demokratisk sentralisme er. Det samme viste seg i spørsmålet om kaderparti. Debatten var oppklarende for mange når det gjaldt disse ting, viktigheten av demokratisk sentralisme vart understreka og det var stor enighet om å diskutere organisatoriske prinsipper i vår organisasjon på basis av demokratisk sentralisme. Nødvendigheten av en sterk kamporganisasjon, et kaderparti, vart også understreka. Dette partiet måtte stadig ha god forbindelse med massene, det vil si følge masselinja i sin praksis.

Ø. Ulltang

SUFs organisatoriske arbeid.

Hovedformålet med gruppediskusjonen om det organisatoriske arbeidet var ikke i første rekke å drøfte organisasjonsstrukturer reint prinsippielt - som demokratisk sentralisme, desentralisering e.l. Dette har fått brei plass under andre debatter. Hovedformålet var å lære av hverandre, trekke erfaringer fra hverandres politiske praksis, arbeidsmåter og lagsaktivitet.

Det er sjløsaagt umulig å gi noen fullstendig oppsummering av det som kom fram i gruppeledernes rapporter og i plenumsdebatten etterpå. Detaljene var mange (om enn ikke uvesentlige) og debatten springende (om enn ikke ufruktbar)

Jeg skal i det følgende nøye meg å trekke fram det jeg oppfatter som det vesentligste ved dette møtet.

Sammenhengen mellom politisk modenhet og organisatorisk framgang blei sterkt understreka. Hovedtendensen var at de laga som driver best studievirksomhet, også kan oppvise den beste praksis, gjennomfører flest vellykede aksjoner og har størst organisatorisk utvikling og ekspansjon.

På denne bakgrunn blir skoleringsarbeidet ei hovedoppgave for organisasjonen i tida framover. Sentralstyret må på en bedre måte

- 36 -

enn hittil koordinere studievirksomheten, og må dessuten bli mere initiativrik på dette området.

Et siktepunkt med dette arbeidet må være at ideologisk debatt som er sentral og vesentlig for utviklinga av heile organisasjonen, men som kanskje oppstår i og omkring ei spesiell gruppe lag, kanalisere ut til andre lag. Dette for å unngå at skoleringsnivået f.eks. blir høyere i Oslo-området enn ellers i landet.

I denne sammenheng er det sjølsagt også nødvendig å diskutere hva vi skal diskutere, hva vi skal studere - ikke bare at vi skal auke studievirksomheten. Og viktigheten av å kunne tilby laga studiematriell om marxismen-leninismen, slik den er videreutvikla av Mao Tse-Tung blei nevnt av flere.

De brosjyrer som er utgitt av sentralstyret - om faglig politikk, fiskeripolitikk, utbytting og politisk militærnekting er stort sett blitt godt mottatt. Men slike tiltak må følges opp. To aspekter blei nevnt som betydningsfulle i den anledning.

For det første vil stadig gjentatt brosjyreutdeling på arbeidsplassene miste sin effekt på lengre sikt om vi ikke klarer å få kontakt innafor bedriftene, slik at vi mer direkte enn vi nå ellers er i stand til, kan forsvare brosjyrenes innhold og mer systematisk kan utnytte den sympati vi vinner på slik propagandering.

For det andre er det uhyre viktig at de enkelte lag følger opp slike sentrale initiativ med lokale aksjoner som tar utgangspunkt i konkrete forhold eller konkrete situasjoner på de forskjellige steder. Slike lokale tiltak vil ofte være av større betydning i interessekampen enn brosjyrer eller løpesedler som er så generelt utforma at de kan gjelde for heile landet.

Det er i det heile nødvendig å utvikle en langt klarere strategi for vårt faglige arbeid enn vi hittil har hatt. Dette arbeidet har vært prega av sporadiske tiltak, som utdeling av brosjyrer og løpesedler, noen få demonstrasjoner, men ikke noe særlig mer. Vi må nå mer systematisk summere opp hva vi har oppnådd med dette, analysere hvor vi står og trekke opp ei klarere og mer målretta linje for dette organisatoriske arbeidet i klassekampen.

Sigmund Grønmo.

-37-

"SAMFUNDSSTORMERE I STATENS LEIR!"

Slik lød en av Agderpostens ledere om SUF's sommerleir på Tromøya. Dagen før kommenterte den samme avisen SUF'erne under titelen "En selsom gjeng".

Som det het 9/8: "De snakker hånlig om familie, om kristendom, om demokratiet og naturligvis raser de mot USA som er roten til alt vondt i verden."

I følge avisen burde vi derfor oversees. Men så enkelt er det ikke. I første rekke skal dette skyldes at "de er til de grader utstyrt med hår og skjegg og underlige klesplagg at man faktisk lamslås ved synet."

Avisen ble imidlertid ikke mer lamslått enn at den neste dag forlangte at staten "burde nekte å leie ut leiren til en så typisk kamporganisasjon". SUF'erne så heller ikke ut "til å kunne nyte sommerlivets egentlige gleder".

Så langt Arendals venstreavis.

Det siste standpunktet er imidlertid også blitt fulgt opp av Morgenbladet, gjennom en kommentarartikkel "Politiske badegjester" av redaktør Chr. Christensen.

Austegdene bør få friår fra SUF'erne i 1969, heter det.

Hva var bakgrunnen for Sørlandspressens noe opphissede reportasjer og kommentarer?

Kort skissert følgende:

Noen dager etter at leiren var åpnet, under debatten om det anti-imperialistiske arbeidet, dukket det plutselig opp to menn fra Fædrelandsvennen i Kristiansand S. Mens journalisten snakket med en representant fra leirledelsen, begynte plutselig fotografen å ta nærbilder av deltakerne, slagord og paroler på veggene osv. Litt seinere ble dette forholdet tatt opp på et allmannamøte, og deltakerne vedtok der at journalister og fotografer ikke skulle ha adgang til leiren. Begrunnelsen var kort og godt den at vi førte en intern politisk debatt, bl.a. med behandling av kontroversielle spørsmål som seinere skal avgjøres av landsmøtet, og at vi derfor fant en offentliggjøring uheldig for organisasjonen.

-38-

Og dermed brøt agurkjournalistikken løs.

"Jernteppet har senket seg over Hove-leiren" var det dramatiske førstesideoppslag i Sørlandske Tidende, organ for Høyre i Agder. I følge avisen var mottakelsen den fikk i leiren "av det slag at man skulle tro man hadde kommet i skade for å betre Albanias jord".

Denne sammenlikningen er i og for seg egnet til en positiv applaus fra vår side. En annen sak er at redaktøren like godt omtalte Hove som en nyopprettet konsentrasjonsleir.

Ellers varierte uttrykkene - både i lederkommentarer og leserbrev - mellom variasjoner av ramp og politisk pøbel, "barbente ungpiker med skitne føtter og ben", samt påstander om lus i det lange håret.

Og erfaringene?

Sikkert at mange SUF'ere som tidligere har lest skrekkhistorier om forskjellige former for SUF-aktivitet - særlig i Oslo - oppdaget hvilket grunnlag borgerpressa baserer sin propaganda- kvern på.

Klimaks ble imidlertid nådd da Sørlandske Tidende gjennom et kjempeoppslag oppfordret fire kjente SF-ere i Agder til å offentliggjøre sitt syn på SUF's politikk. Vi gjengir på neste side Enok Eikens suverene svar, og lar det stå som en lysende avslutning både på SUF's sommerleir og denne bulletinen om den.

Sigurd Allern.

Enok Eikin •• er imponert • over SUF-erne

«Mao en av historiens største statsmenn.» sier Arendals-mannen

"Sørlandske Tidende" har utfordret meg til å svare på følgende spørsmål:

1. Betrakter De dagens SUF-ere som gode og tillitsvekkende eksponenter for det framtidige Norge? De ønsker?

2. Tar De avstand fra SUF-ernes dyrking av Marx, Lenin og Mao?

Til Spørsmål 1:

SUF går inn for å få NATO ut av Norge. Det er jeg selvfølgelig enig i. Den siste Gallup-undersøkelsen i Danmark viser et skred bort fra NATO-tilbedelsen, og den danske "gråboken" som nå er utgitt av en borgerlig regjering trekker den slutningen at Danmark og Norge ble narret inn i NATO.

SUF går inn for full støtte til frigjøringsfronten i Vietnam og fordømmer USAs folke mord der. Det mener jeg ethvert rettenkende og anstendig menneske bør gjøre.

SUF vil nekte militærtjeneste på politisk grunnlag, og det støtter jeg fullt ut. Den danske borgerlige regjering har nå vedtatt at militærneking kan skje på et slikt grunnlag.

SUF vil støtte fagbevegelsen og gjøre felles sak med arbeiderne. Det betyr bl.a. kamp mot pampeveldet i LO og kamp for faglig demokrati.

SUF stiller seg solidarisk med og vil lojalt støtte enhver frigjøringsbevegelse det være seg i Afrika, Asia, Europa, Amerika eller USA. Alle disse standpunkter og mange flere er bare tråder i den samme veven, og mønsteret er:

Kamp for demokratisk sosialisme! Kamp mot imperialistisk kapitalisme! Og jeg betrakter dagens SUF-ere som gode og tillitsvekkende eksponenter for en slik politikk.

Til spørsmål 2:

SUF-erne dyrker ikke Lenin og Mao, men SUF hevder at Marxisme-Leninismen som er videreutviklet av Mao Tse-tung er en uovervinnelig teori basert på dagens virkelighet. Etter min mening er Mao og Lenin de største statsmenn verden noensinne har fostret og Marxs filosofi har hatt ti ganger større innvirkning på vårt daglige liv enn alle andre filosofer tilsammen. Uten å studere Marxisme-Leninismen, Mao Tse-tungs tenking vil sosialistene havne i opportunistisme og åpent tjene monopo-kapitalens og imperialismens interesser. Det mest anskuelig eksempel er Det norske Arbeiderparti som går i bresjen for medlemskap i NATO og EEC.

Hvilken dåre måtte jeg være, hvilken ynkelig opportunist eller spissborger - om jeg tok avstand fra studier i Marxisme-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning?

Enok Eikin, representant for Sosialistisk Folkeparti i Arendal bystyre. Til daglig skipper på "Tromøy".

Tillegg:

Jeg overvar et møte i Hoveleiren hvor debatt-temaet var: Kritikk av SUF. Det er den mest interessante og lærerike debatt jeg noensinne har tatt del i. Jeg kritiserte SUF for at motforestillinger ikke fikk bred nok plass i studier og organisasjonsvirksomhet. Hvem av dere har lest Koestlers "Guden som svikter"? og hvem av dere leser Morgenbladet og Farmand? spurte jeg. Et hav av hender fikk i været og jeg kapitulerte betingelsesløst.

"Jeg er hjertens glad for at jeg har tatt så grundig feil", sa jeg.

Kan du oppvise maken til politisk bevisst ungdom, herr redaktør?

Enok Eikin.

Enok Eikim er imponert over SUF-erene

«Det er en stor historisk skatte
statistikk over Arbeidsmarknaden»

Enok Eikim, leder i SUF, er imponert over de nye statistikkene som er utgitt av Arbeidsmarknaden. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer.

Enok Eikim, leder i SUF, er imponert over de nye statistikkene som er utgitt av Arbeidsmarknaden. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer.

Enok Eikim, leder i SUF, er imponert over de nye statistikkene som er utgitt av Arbeidsmarknaden. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer.

Enok Eikim, leder i SUF, er imponert over de nye statistikkene som er utgitt av Arbeidsmarknaden. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer. Han mener at dette er en viktig bidrag til kunnskapen om arbeidsmarkedet, og at det er viktig at vi har en god forståelse av hvordan arbeidsmarkedet fungerer.

Enok Eikim, leder i SUF, er imponert over de nye statistikkene som er utgitt av Arbeidsmarknaden.